

Sygn. akt II K 434/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Artur Pokojski

po rozpoznaniu w dniach 26.07.2017 r., 27.09.2017 r. sprawy:

Z. P., ur. (...) w Z.,

syna W. i Z. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 stycznia 2017 r. w G. przy ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd marki P. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie . badanie na urządzeniu A. 6020 plus o godz. 19:40 wykazało 0,97 mg/l (2,02 promila), a II. badanie A. 6020 plus o godz. 19:58 wykazało 0,94 mg/l (1,96 promila), III. badanie na urządzeniu Alkometr A2.0 o godz. 21:44 wykazało 0,89 mg/l (1,85 promila), IV. badanie na urządzeniu Alkometr A2.0 o godz. 21:47 wykazało 0,85 mg/l (1,76 promila) alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 i 4 k. k.

I. oskarżonego Z. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 37 b k. k. na podstawie art. 178 a § 4 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1 a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 3 k. k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio;

III. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 43a § 2 k. k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10. 000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k. k. na poczet środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 stycznia 2017 roku;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3, art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 340 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 240 złotych.

Sygn. akt: II K 434/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z 17 września 2013 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1451/12 Z. P. został skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 178a § 1 k.k. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby. W punkcie II. sentencji wyroku orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok uprawomocnił się dnia 25 września 2013 roku.

Dowód: odpis wyroku – k. 40-40v; dane o karalności – k. 65-67

Dnia 5 stycznia 2017 roku w godzinach popołudniowych Z. P. przebywał w okolicach S.. W trakcie spotkania z klientem, spożył napoje alkoholowe w nieustalonej ilości. Po godzinie 18:00 wsiadł do pojazdu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i odjechał w kierunku G.. Około godziny 18.00 wjechał na ul. (...). Jadąc na wysokości ul. (...), uderzył w tył innego pojazdu stojącego w korku, którym poruszał się P. T. (1). Na skutek uderzenia pojazd ten uderzył w kolejny samochód, stojący przed nim. Natychmiast po kolizji P. T. (1) wyszedł z samochodu i udał się do pojazdu oskarżonego. W trakcie rozmowy Z. P. zgodził się udać na pobliski parking w celu spisania oświadczenia o szkodzie. Gdy P. T. (1) odjechał w stronę wspomnianego parkingu, oskarżony początkowo ruszył za nim, lecz w pewnym momencie skierował się nagle w stronę ul. (...). P. T. (1) postanowił wówczas udać się za nim w pościg. Jednak z uwagi na to, że Z. P. zniknął z jego pola widzenia, zdecydował się powrócić na miejsce kolizji. W międzyczasie Z. P. zaparkował swój pojazd i również udał się na ul. (...), gdzie przebywali funkcjonariusze Policji wezwani przez świadków zdarzenia. Oskarżony jako sprawca kolizji został poddany badaniu trzeźwości urządzeniem kontrolno-pomiarowym typu A. 6020. Pierwszy pomiar, przeprowadzony o godz. 19:40, wykazał stężenie 0,97 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Drugi zaś wykonany o godz. 19:58 ujawnił 0,94 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Powtórne badanie przeprowadzone na Komisariacie Policji nr I w G. o godz. 21:44 i 21:47 za pomocą urządzenia typu Alkometr A2.0 wykazało odpowiednio stężenie 0,89 mg/l i 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym przez Z. P. powietrzu.

Dowód: zeznania świadka A. C. – k. 9, 71v; zeznania świadka M. J. (1) – k. 11-12, 71v; zeznania świadka P. T. (1) – k. 71v-72; protokoły badania trzeźwości – k. 2-2v, 4-4v; częściowo wyjaśnienia oskarżonego Z. P. – k. 22, 47, 69-69v;

Oskarżony Z. P. był uprzednio dwukrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 16 września 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 11/11 za przestępstwa z art. 296 § 3 k. k., art. 231 § 1 i 2 k. k., art. 228 k. k. na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 17 września 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1451/12 za przestępstwo z art. 178a § 1 k. k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby.

Dowód: dane o karalności – k. 65-67

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego Z. P., zeznaniach świadków A. C., M. J. (2) i P. T. (2), a także na dokumentach urzędowych.

Oskarżony Z. P. konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że 5 stycznia 2017 roku przebywał w okolicach S., gdzie około godziny 17:00 spożył alkohol w postaci 2 piw. Następnie pojechał do G.. Prowadząc pojazd na ul. (...), brał udział w kolizji. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż nie kwestionował on zarówno faktu spożycia alkoholu, jak i faktu prowadzenia pojazdu w ruchu drogowym, co w pełni korespondowało z pozostałym materiałem dowodowym. Zastrzeżenia budzi jedynie podana przez oskarżonego ilość alkoholu, gdyż

okolicznością powszechnie znaną jest to, że wypicie 2 piw (będących alkoholem niskoprocentowym) nie powoduje powstania tak dużego stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. C. i M. J. (1), którzy opisali przebieg czynności służbowych przeprowadzonych w związku z kolizją, w której brał udział Z. P. oraz w związku z wynikiem badania stanu jego trzeźwości. Zeznania wymienionych świadków są logiczne i konsekwentne, a wraz z pozostałą częścią materiału dowodowego tworzą zwartą i uporządkowaną chronologicznie całość. Oskarżony ich nie kwestionował.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka P. T. (2), który opisał przebieg kolizji z udziałem oskarżonego, a także okoliczności, w jakich Z. P. został poddany badaniu trzeźwości. W toku postępowania nie ujawniono żadnego dowodu mogącego podważyć prawdziwość świadka. Tym niemniej, w ocenie Sądu, zebrany materiał dowodowy nie stanowi dostatecznej podstawy uzasadniającej stwierdzenie, że oskarżony uciekł z miejsca kolizji, a w trakcie ucieczki uszkodził kolejne pojazdy. Wprawdzie Z. P. odjechał w innym kierunku niż P. T. (1), jednakże ucieczki oskarżonego nie potwierdzają zeznania wymienionych wyżej funkcjonariuszy, z których wynika, że czynności zostały przeprowadzone z oskarżonym na ul. (...). Zdaniem Sądu, w sytuacji, gdyby oskarżony rzeczywiście chciał dokonać ucieczki, to mało prawdopodobne jest, że skierowałyby się na ul. (...), gdzie mógł się spodziewać policjantów. Z zeznań funkcjonariuszy nie wynika, jakoby oskarżony uciekał pieszo na ich widok. Nadto, relacje policjantów nie zawierają żadnej wzmianki na temat innych pojazdów uszkodzonych przez oskarżonego. Mimo tych spostrzeżeń, Sąd uznał, iż omówionych twierdzeń nie można odbierać jako próby fałszywego oskarżenia przez świadka P. T. (1). Widząc oskarżonego skręcającego w inną ulicę istotnie mógł on błędnie założyć, że oskarżony ucieka, podczas gdy - jak wynika z jego wyjaśnień - miał on szukać dogodnego miejsca parkingowego. Natomiast co do rzekomego uszkodzenia przez oskarżonego innych pojazdów, z zeznań świadka wynika, że relację na ten temat znał jedynie ze słyszenia. Zeznając na ten temat P. T. (1) nie stwierdził kategorycznie, że oskarżony był sprawcą innych kolizji.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonej nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania Z. P. czynu z art. 178a § 1 i 4 k. k. zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony kierował samochodem marki P. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, tj. na ul. (...) w G. (droga publiczna), znajdując się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k. Badania wykonane u oskarżonego wykazały bowiem stężenia wynoszące 0,97 mg/l (2,02 promila), 0,94 mg/l (1,96 promila), 0,89 mg/l (1,85 promila) i 0,85 mg/l (1,76 promila), podczas gdy wartością graniczną jest 0,25 mg/l (0,5 promila). Nie ulega również wątpliwości, że Z. P. dopuścił się omawianego czynu będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 17 września 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 1451/12 za czyn z art. 178a § 1 k. k.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. Z. P. jest i w trakcie popełnienia czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Stopień szkodliwości społecznej czynu Z. P. należy określić jako wysoki. Stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znacznie (ponad czterokrotnie!) przekroczyło ustawowy próg decydujący o zakwalifikowaniu jego zachowania jako przestępstwa. Stan, w jakim się znajdował, w znacznym stopniu upośledził jego zdolności psychomotoryczne i zdolność postrzegania. Z. P. stworzył realne zagrożenie na drodze, gdyż kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości na ul. (...) spowodował kolizję zderzając się z pojazdem P. T. (1).

W punkcie I. sentencji wyroku za czyn z art. 178a § 1 i 4 k. k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Na niekorzyść Z. P. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jego czynu, a zwłaszcza wysokie stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu oraz fakt, że kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości, stworzył realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu. Za okoliczność obciążającą należy uznać także uprzednią karalność oskarżonego, jak również fakt, iż czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania dopuścił się on w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 11/11 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku (k. 66).

Na korzyść Z. P. przemawia fakt, że przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyczerpujące wyjaśnienia.

Sąd uznał, że jednoczesne orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności oraz kary ograniczenia wolności (przy zastosowaniu art. 37 b k. k.) w największym stopniu przyczyni się do realizacji celów kary w stosunku do Z. P.. Oskarżony dopuścił się czynu o wysokim stopniu szkodliwości społecznej. A nadto, oprócz wyroku uzasadniającego przyjęcie kwalifikacji z art. 178a § 1 i 4 k. k., w przeszłości wydano przeciwko niemu jeszcze jeden wyrok skazujący, którym orzeczono wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności. W związku z tym Sąd uznał, że względ na cele wychowawcze kary przemawia za zastosowaniem wobec oskarżonego (który jawi się jako osoba odporna na resocjalizację), co najmniej krótkoterminowej bezwarunkowej izolacji. Z drugiej jednak strony Sąd uznał, iż dla osiągnięcia wychowawczych i prewencyjnych celów kary, sama tylko izolacja Z. P. może być zabiegiem niewystarczającym. Należy zauważyć, że oskarżony odbywał już w przeszłości karę pozbawienia wolności, a mimo to wracał na drogę przestępstwa. Dlatego, chcąc unaocznic mu naganność popełnionego występku, Sąd doszedł do wniosku, iż po opuszczeniu zakładu karnego zasadne będzie przymuszenie go do świadczenia nieodpłatnej kontrolowanej pracy przynoszącej realną korzyść dla społeczeństwa. Wymierzając tę karę obok kary pozbawienia wolności, Sąd żywił nadzieję, że przykre doznania związane z jej wykonywaniem sprawią, że oskarżony (...) swe postępowanie i zaniecha popełniania podobnych przestępstw w przyszłości. Z drugiej strony, przeciwko orzeczeniu surowszej kary pozbawienia wolności na zasadach ogólnych (której zastosowanie Sąd istotnie rozważał) przemawia fakt, że oskarżony wykonuje działalność gospodarczą oraz posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. W ocenie Sądu, można mieć nadzieję, że rychle opuszczenie zakładu karnego i niezwłoczne rozpoczęcie wykonywania kary ograniczenia wolności sprawi, że oskarżony będzie odpowiednio zmotywowany do przejawiania zachowań zgodnych z prawem. Na marginesie jedynie przypomnieć należy, iż – wobec aktualnego brzmienia przepisu art. 69 § 1 k. k. – Sąd nie mógł zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, abstrahując już nawet od faktu, iż - w ocenie Sądu – byłoby to niewystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł wobec Z. P. dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Należy w tym miejscu zauważyć, że w myśl art. 42 § 3 k.k. orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest obligatoryjne. Sąd ma obowiązek wydać takie orzeczenie w razie przypisania przestępstwa z art. 178 a § 1 i 4 k. k., chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Sąd uznał, że w odniesieniu do Z. P. taki wypadek nie zachodzi. Należy zauważyć, że dopuszczając się zarzucanego mu czynu oskarżony (karany już uprzednio za przestępstwo z art. 178a § 1 k. k.) w pełni zdawał sobie sprawę z możliwych konsekwencji, w tym przewidywał, że może wobec niego zostać orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów – co może pozbawić go „narzędzia” służącego wykonywaniu działalności gospodarczej. Warto zauważyć, że orzeczenie przedmiotowego zakazu nie pozbawia oskarżonego możliwości wykonywania działalności gospodarczej jako takiej, gdyż ma on możliwość zatrudnienia pracownika. Należy również zaznaczyć, że po popełnieniu czynu przez oskarżonego nie zaistniały żadne szczególne okoliczności uzasadniające odstępianie od stosowania dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów.

W punkcie III. sentencji wyroku Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to (również mające charakter obligatoryjny) wzmocni wychowawcze oddziaływanie orzeczonej kary i wyeksponuje w świadomości oskarżonego naganny charakter popełnionego czynu, a nadto przyczyni się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W punkcie IV. sentencji wyroku na poczet zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy.

W punkcie V. sentencji wyroku Sąd obciążył Z. P. kosztami postępowania, albowiem swoim zachowaniem przyczynił się on do ich powstania. Oskarżony osiąga stały dochód i jest zdolny do pracy. Uiszczenie niewygórowanych kosztów nie będzie dla niego zanadto dolegliwe.